

Ohnivý sloup nad prorokem.
Kamerový záznam nadpřirozeného světla.

Objevuje se Anděl.

Kniha Skutků zaznamenává mnoho duchovních událostí, které se staly mužům Božím během prvního století Církve. Apoštol Pavel byl jedním z těch mužů, jejichž život byl neustále ovlivňován zvláštními zážitky. Dokonce i jeho obrácení, jak jsme viděli v 6. kapitole, bylo zvláštní, když byl zasažen Světlem jasnějším než polední slunce. Stejně divné bylo světlo, které se objevilo 11. června 1933 nad řekou Ohio v přítomnosti mnoha stovek svědků, když z něj promluvil hlas a dal bratru Branhamovi své pověření. Předchozí kapitoly vyprávějí o podivném narození bratra Branhama a mnoha

podivných událostech, jako jsou vichřice, hlasy, které k němu promlouvají, a věštcí, kteří mu říkají, že ho pronásleduje znamení. Tak to bylo s Pavlem a podivnými jevy v jeho životě, kterými oslavujeme Boha. Přemýšlejte o tom, jak úžasné bylo, že Bůh jednal s Pavlem tímto způsobem, a porovnejte jeho zkušenosti se zkušenostmi bratra Branhama.

Jeden z Pavlových nejpodivnějších zážitků se týkal nebeské návštěvy, ke které došlo, když byl poslán do Říma jako vězeň, pod dohledem kapitána římských vojáků. Než se nalodili z Kréty, řekl Pavel kapitánovi lodi, že by neměli vyplouvat. Ale kapitán, muž na moři, usoudil, že zná přílivy, větrné podmínky, počasí a moře lépe než Pavel, a tak přesto odplul. Byli jen pár dní od ostrova, když je zastihla prudká bouře. Hodili přes palubu náčiní a náklad, aby odlehčili lodi aby se to nepotopilo a všechno nezahynulo. Pavel chvíli mlčel, dokud, jak čteme ve Skutcích 27:21-22,

21 A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpečnosti tohoto a škody

22 A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé.

Musíte uznat, že to bylo velmi zvláštní prohlášení pro muže, který byl sám vězněm, udělat těm, kteří mají na starosti loď. Když se všichni báli o svůj život, říkal, že ho měli poslouchat, ale teď by měli být veselí, protože nikdo nezahyne, i když loď bude ztracena. Na základě jaké autority by muž jako Pavel, vězeň, pronesl takový výrok? Verš 23 říká:

23 Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím,

24 Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalt' jest tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou.

25 Protož bud'te dobré mysli, muži; neboť já věřím Bohu, žet' se tak stane, jakž jest mi mluveno.

Proč tedy Pavel mluvil s takovou autoritou? Bylo to proto, že Bůh poslal anděla, aby stál při něm, a Pavel pronesl slova, která mu tento anděl řekl. Protože anděl byl poslem Božím, mohl Pavel říci: „*Tak praví Bůh*“. Víte, jak příběh skončil. Lod' byla ztracena, i když se snažili projít všemi jinými způsoby. Jednou se chystali zabít vězně, aby neutekli, a Pavel je zastavil. Námořníci se jednou pokusili jít přes palubu a dostat se pryč od ostatních a Pavel jim řekl, aby to také nedělali. Pavel věděl, že Bůh má způsob, jak je zachránit, protože mu bylo řečeno, že nedojde ke ztrátě života. Vidíte, jak důležité je zachovávat slovo Boží? Jestliže Bůh poslal anděla, aby řekl Pavlovi, jak to má být provedeno, tak to muselo být provedeno tímto způsobem. Pavel to nemohl změnit. Kapitán to nemohl změnit. Voják to nemohl změnit. Muselo to být přesně tak, jak to řekl anděl Boží Pavlovi. Nyní, když čteme tento příběh, v srdci se radujeme z toho, že se Pavlovi zjevil anděl, ale já chci svědčit o andělu, který se zjevil muži Božímu v tomto dvacátém století.

Po podivném raném životě bratra Branhama, po jeho obrácení, roky plynuly a on sloužil Bohu, jak nejlépe dovedl jako pastor a dělník v Božím království. V Indianě dokonce zastával práci herního dozorce. Začátek toho, co mělo být ohromnou změnou v jeho životě a službě, nastal začátkem března 1946, když se vrátil domů na oběd a prošel se pod javorem na předním dvoře svého domu, na 8. ulici v Jeffersonville, Indiana. Když procházel pod stromem, vypráví, že do stromu vnikl mocný, spěchající vítr. Narazil do vrcholu javoru a zdálo se mu, že strom bude roztrhán. Ohromný náraz způsobil, že se zapotácel. Jeho žena a ostatní k němu běželi v domnění, že onemocněl. Obrátil se k ní a řekl tato slova: „*Více než dvacet let jsem nebyl schopen pochopit tuto službu, ten zvláštní pocit na sobě samém. Nemůžu takhle pokračovat. Musím mít odpověď. Je to od Boha? O čem to celé je?*“

Řekl jí, že odchází pryč, že ji a Billyho Paula opustí, aby hledali Boha s jeho Biblí a modlitbou a že zjistí odpověď, nebo se nevrátí. (Jeho kázání „*Zoufalství*“ vypráví, jak člověk musí být zoufalý ve své touze mít Boha ve svém životě.) Přemýšlejte, jak zoufalý musel být v tuto hodinu, když řekl své ženě, že se nevrátí bez odpovědi od Boha. Myslím si to jako praktikování toho, co kázal. Jak těžká věc pro muže rozhodnout se udělat. Jaká oddanost Bohu - poznat Ho, nebo zemřít. Kéž by tomu tak bylo ve všech našich životech.

Když se bratr Branham rozhodl a uvedl své úmysly, šel sám hledat Boha na tajném místě, odhodlaný znát odpověď a najít pokoj ve svém srdci ohledně tohoto zvláštního pocitu a těchto jevů. Skryl se přede všemi a odešel na tajné místo modlitby, kde by ho nikdo nerušil, padl na tvář před Bohem. Nyní v knize „*Muž poslaný od Boha*“ je zmínka (jak bratr Branham často uváděl), že byl v chatě rangera v Green's Mill. Ta kabina už nestojí: zchátrala a shnila na zem.

Bratr Branham, který mluvil na své kazetě „*Můj životní příběh*“, neprozradil všechny ty malé detaily, jak řekl své ženě a dětem a jak řekl mně osobně: ale kam šel té noci, ačkoli v chatě rangera, byl v malé jeskyni poblíž srubu. Bůh, někdy v mladším životě bratra Branhama, ho

zavedl do jeskyně, o které často mluvil ve svých pozdějších nahrávkách a kde ji podle jeho slov nikdo nemohl najít. Jeskyně je od přírody zařízena jako pro jeho vlastní potřebu, neboť uvnitř je kulatá skála ve tvaru stolu, skála ve tvaru židle a také místo, kde si může člověk lehnout a spát. Nic z toho tam nedal - prostě to tam bylo. Pokud vím, jediná osoba, která kdy byla v této jeskyni vedle bratra Branhama, je jeho manželka, sestra Meda. Kdysi ji tam vzal.

Byli muži, kteří v těch lesích strávili pět nebo šest dní hledáním jeskyně, ale její umístění stále zůstává tajemstvím. Ale bratr Branham mi řekl, že byl v jeskyni, když se mu zjevil anděl. Doufám, že to není kámen úrazu pro někoho, kdo měl pocit, že od doby, kdy bratr Branham řekl, „v srubu rangerů“, a protože zmiňuje slovo „podlaha“ a dívá se z „okna“, musel být uvnitř kabina. Protože jeskyni nikdo neviděl, kromě popisu nevíme, jak vypadá. Ale řekl mi, že byl uvnitř jeskyně, když se mu anděl zjevil 7. května 1946.

Stejně jako v roce 1964, když jsem řekl: „*Pane, vnímám tě jako proroka.*“ řekl: „*Bratře Pearry, neříkám o tom nic veřejně, protože lidé nechápou, co je prorok.*“ Jsem si jistý, že se o jeskyni ve své rané službě nezmiňoval tak často jako později, protože ji nechtěl všem vysvětlovat. Mohl jen říct, že byl v chatě ranguera, a protože to bylo v této lokalitě, stačilo by to, protože stejně nebyl ochoten nikomu prozradit, kde je jeskyně.

Bratr Branham ležel padlý na tváři v jeskyni před Bohem. Když se upřímně pomodlil ze srdce a zeptal se Boha, řekl, že se posadil a čekal na odpověď. Jen tam seděl a čekal, až Bůh promluví. Kolikrát jsme ho slyšeli říkat: „*Ti, kteří čekají na Hospodina...*“ Tak často, když se modlíme, my všechno mluvíme, a jakmile skončíme povídání, vstaneme a odejdeme. Řekl, že tajemství je poté, co jste se modlili, abyste měli trpělivost čekat, až k vám Bůh promluví. To znamená, že pokud věříte, že vás Bůh slyšel, pak počkejte na odpověď. Bratr Branham se ve svém životě zavázal k vůli Boží.

Bylo to asi v 11. hodině, co uviděl, jak se před ním objevilo měkké světlo. Vzhlédl a vstal, aby se pohnul směrem k tomuto světlu, a tam visela ta velká hvězda. Nemělo to pět bodů jako hvězda, ale vypadalo to spíš jako ohnivá koule. Pak uslyšel kroky a přistoupil k němu muž velké postavy. Ten muž vážil snad dvě stě liber, měl tmavou pleť, žádné vousy, vlasy po ramena. Když muž zachytil jeho pohled, bratr Branham se velmi bál, ale cizinec se na něj laskavě podíval a začal mluvit. Stejně jako anděl stál u Pavla a dával mu pokyny, tak tento anděl stál u bratra Branhama a dával mu pokyny. Tyto pokyny jsem zde umístil do sedmi samostatných kategorií:

„*Neboj se,*“ řekl anděl, čímž bratra Branhama uklidnil, a pokračoval: „*Jsem posel, poslaný k tobě z přítomnosti Všemohoucího Boha.*“ To byla první fáze, zklidnění jakýchkoliv obav a ztotožnění sám.

Ve druhé fázi promluvil s bratrem Branhamem o svém životě a řekl: „*Chci, abyste věděli, že váš podivný život měl za cíl připravit vás na práci, kterou vám Bůh od vašeho narození nařídil.*“

Třetí fáze: anděl mu říká, že jsou nějaké podmínky, které musí splnit a dodržet. Řekl: „*Pokud budete upřímní a dokážete přimět lidi, aby vám uvěřili...*“ A pak přešel do čtvrté fáze -

výsledky:

Řekl: „...*nic neobstojí před tvými modlitbami, ani rakovina!*“

Nyní si všimněte dosavadních slov anděla. Uklidnil bratra Branhama a identifikoval se. Řekl mu, že ví o jeho minulém životě a účelu. Také mu řekl, že musí být upřímný a že mu lidé musí věřit. Chci to říci svými vlastními slovy: Jestliže anděl Boží řekl bratru Branhamovi, že musí být upřímný, o co víc nám musí být řečeno, abychom byli upřímní? Také bylo důležité, aby přiměl lidi, aby uvěřili, a proto, pokud nevěříte, že bratr Branham je pro tento věk Božím prorokem, pak jeho poselství a jeho služba nebyly pro vás.

Pátá fáze andělského poselství byla varováním pro lidi, aby vyznali své hříchy, než přijdou před tohoto Božího muže, a že měl lidem říci, že jejich myšlenky mluví hlasitěji před Božím trůnem než dělají jejich slova. To bylo varování pro celé lidstvo.

Pak šel anděl do šesté fáze a řekl bratru Branhamovi věci týkající se jeho života a budoucí služby. Bylo mu řečeno, že bude kázat před zástupy po celém světě a že bude stát v přeplněných posluchárnách s lidmi odvrácenými pro nedostatek místa. Jeho kostel v Jeffersonville by se stal centralizovaným místem, kam by lidé z celého světa přicházeli a hledali jeho modlitby za své vysvobození.

Pamatujte si, že bratr Branham byl v tom městě nevzdělaný, opovrhovaný a zavržený mladý muž. Byly časy, kvůli životu jeho otce, že by šel po ulici a lidé by přecházeli ulici, aby neprocházeli kolem Branhama. Byli tak chudí, že neměl ani košili do školy, takže si oblékl kabát a zapnul ho až nahoru. Jednoho dne, když mu bylo osm, chtěl napsat báseň, která ho napadla, a musel si od spolužáka půjčit tužku a papír. Neměl žádné vlastní.

Přesto zde stál anděl Boží a říkal mu, že se má konat báječná služba. Sestra Branhamová mi říká, že když přišel domů a řekl to, a když mu zavolali na své první setkání v St Louis, Missouri, že mu musela vzít bílé košile a sundat opotřebované límečky a obrátit je, protože byl příliš chudý, aby si koupil novou košili. Neměl ani pár pyžama a dali mu pár v St Louis. Vrátil se s nimi domů, velmi hrdý, protože v životě neměl ani pár.

Ale tady stál anděl Boží a řekl mu: „*Budeš kázat před zástupy a tisíce lidí z celého světa k tobě přijdou pro modlitbu a radu.*“ Nejen to, ale anděl dále řekl, že „*Budete se modlit za krále, vládce a potentáty*“.

Ptáte se: „*Stalo se tohle?*“ Podívejme se, zda se tak stalo.

Bratr Branham se příští týden vrátil do svého malého svatostánku a staříci vám budou vyprávět o upřímném mladém muži, který bez pochyby v duchu mluví a říká jim, co řekl anděl, a říká: „*Přijdou sem tisíce, vytlačí vás. Místo nenajdete, pokud nebudete k Bohu upřímní a nepřijdete brzy.*“ Lidé z města, vzdělaní lidé, se na něj podívali a řekli: „*No, Billy Branhame, to oni nikdy neudělají.*“ Ale udělali? Ve spisech bratra Branhama je dopis od zesnulého anglického krále Jiřího VI., který mu děkuje za to, že za ním přišel na královu žádost o modlitbu, když byl král uzdraven z nemoci nohy.

Jednoho dne také na schůzi velmi dobře známý kongresman, léta člen Kongresu Spojených států, upoután na invalidní vozík, seděl v uličce hlediště, zatímco bratr Branham kázal své poselství víry a uzdravení. Stejně jako Pavel v Knize Skutků zastavil své kázání, pohlédl na tohoto muže a řekl: „*Pane, vidím, že máš víru, že budeš uzdraven. Vstaň a vyjdi z toho invalidního křesla.*“ A kongresman Upshaw, který byl přes 60 let upoután na invalidní vozík, se postavil na nohy, šel uličkou a chválil Boha. Vrátil se do Washingtonu D.C., stanul na schodech budovy Kapitolu a prohlásil Williama Marriona Branhama za Božího proroka dvacátého století. Věrně, dokud žil, posílal kongresman bratru Branhamovi k Vánocům každý rok klobouk Stetson. Naproti tomu na světě byli jiní lidé, kteří nad ním krčili rameny jako s neznámým. Prostě neposlouchali, nebo nemohli slyšet.

Vyléčení kongresmana Upshawa přinesl Reader's Digest. Není zajímavé, že dva úžasné články o uzdravení, jako je tento, v životě a službě bratra Branhama přinesl největší vydávaný časopis na světě? Reader's Digest, citovaný na druhém místě po Bibli? Lidé říkají: „*Četl jsem to v Reader's Digest*“ stejným způsobem, jakým by jiní mohli mluvit o Bibli. Nebylo to nic menšího, než že to Bůh ustanovil, aby svět mohl vědět, že poslal proroka, pokud by ho byli jen naslouchali.

Bratr Branham měl příležitost navštívit papeže Pia XII., když byl v Římě. Byl poučen, co bude muset udělat, aby získal publikum u tohoto potentáta - jak se musí přiblížit k papeži - a že bude muset políbit papežův prsten. To bylo na bratra Branhama příliš, řekl: „*Zapomeňte na rozhovor. To neudělám nikomu jinému než svému Pánu a Spasiteli.*“ Přimlouvám se zde a odolávám následkům pronásledování, které přijde: Zajímalo by mě, jestli když Billy Graham viděl papeže, políbil jeho prsten? Když tam šel prezident Spojených států, políbil prsten? Nikdy byste k tomu nedostali proroka. Podívejte se na příběh o ohnivě peci v Knize Daniel ve Starém zákoně; Hebrejci se odmítli klanět obrazu. To byl obraz, podle slova proroka, svatého muže!

Sedmá fáze andělského poselství se týkala různých fází služby bratra Branhama. Někteří lidé je označují jako první znamení a druhé znamení. Ale bratr Branham o nich mluvil jako o „*Třetí Tažení*“. (Stejně jako tažení, které rybář dělá při přilákání ryby, nasazení háčku a ulovení ryby.) Anděl mu řekl, že pod pomazáním bude moci brát lidi za ruku a duch nemoci v tom člověku způsobí takový rozruch a odpor, když se dostane do kontaktu s jeho duchem, že by tuto vibraci mohl fyzicky cítit v ruce. Tím, že by se lidem řeklo, o jakou nemoc jde, vzbudilo by to víru publika a oni by také uvěřili.

Aby vám bylo ukázáno, že se jedná o Písmo, musíte si přečíst 4. kapitolu Exodus, verše 1-8, která vypráví o znamení na ruce, které Bůh jako první dal Mojžíšovi. Mojžíš mu měl vložit ruku do nadra a ta by se proměnila v malomocnou, jakmile ji vyjme. Měl si položit ruku zpět do svého nadra a bylo by znovu celé. Znamení v ruce dostal bratr Branham, stejně jako Mojžíš, aby inspiroval víru lidí, aby si uvědomili, že zde byl muž poslaný od Boha.

Když jsem poprvé viděl bratra Branhama, toto byla fáze jeho ministerstva; „*Tažení*“, který se projevoval. Když před ním přišli lidé, pokud nemohl viditelně vidět jejich nemoc, jako je slepota, zmrzačení nebo paralýza, vzal je za ruku, a pokud měli v životě hřích, řekl jim

nejprve o jejich hříchu. Tedy pokud by ten hřích nebyl již vyznán a pod krví Ježíše Krista. Varoval by je: „*Vyznej své hříchy, než přijdeš.*”

Jeden démon, on vždy výzva ven, bylo kouření cigaret - tabák. Rozpoznal v té době, než věděla Americká lékařská asociace a ministerstvo zdravotnictví, vzdělávání, sociální péče a drog, že cigarety způsobují rakovinu. Viděl souvislost duchem věci a ve 40. letech ho odsuzoval. To bylo také předtím, než ženy skutečně začaly kouřit. Tehdy jste neviděli mnoho žen kouřit.

Nikdy jste v časopise neviděli reklamu, kde by žena kouřila. Ale poté, co tabákový průmysl získal všechny muže, které mohl získat, začali dělat to populární pro ženy kouření, a nyní doutník průmysl dokonce dostal je na doutníky a dýmky. Podpořili další očerňování žen tím, že to vypadalo okouzující a něco, co by pro ně bylo žádoucí pít i kouřit. Nyní už nikdy nevidíte reklamu zobrazující zboží likérového průmyslu, pokud v ní není žena.

Stejně jako se zhoršily ženy, zhoršila se i církve. Ženy „typují“ církve. Muž tomu nemůže nijak zabránit. Bude to přesně tak, jak ten anděl řekl bratru Branhamovi v roce 1946. Stejně jako anděl poučil Pavla a stalo se, jak bylo řečeno Pavlovi, tak tomu bude i s poselstvím tohoto anděla, protože přišlo od Boha k prorokovi této generace.

Druhým znamením nebo „*Tažení*“ bylo, že zná tajemství srdce. Mohl by jen mluvit s lidmi a znal by jejich jméno a další fakta o nich. (Pamatujte si, že Slovo Boží je ostřejší než dvousečný meč a dokáže rozeznat myšlenky a záměry srdce.) Lidé to začali vidět, jak se to projevovalo koncem 50. a začátkem 60. let ve službě bratra Branhama. Následné vize a události v posledních měsících jeho života mu odhalily účel prvního znamení. Mělo to ukázat a dát najevo všechny imitátory. Jistě, někteří s tím vyšli v levé ruce, jiní v pravé ruce, někoho s mravenčení v lokti, někoho v páteři a někdo to ucítil v pravém uchu.

Všechno to mělo ukázat, že i v této generaci byli typy Jannes a Jambres, protože to dělali pro špinavý zisk, pro zisk a bez zájmu o lidi, Boží Slovo nebo cestu svatosti. Prohlásili by, že jsou všichni uzdraveni, a způsobili by výčitky na Slovo Boží. Ježíš řekl: „*Nemohu dělat nic, ledaže mi přikazuje můj Otec.*” Lidé přicházeli za bratrem Branhamem a říkali: „*Modlete se za mě; Bůh ti dal autoritu.*” Odpověděl: „*Ano, mám pravomoc, ale nemám příkázání.*” Nikdy by to neudělal, dokud mu to Bůh neukázal. Neudělal nic, pokud mu to Otec neukázal. Děkuji Bohu za toho, kdo zůstane se Slovem.

Když začalo Druhé Tažení, rozlišování myšlenek a záměrů srdce, přišla nová skupina evangelistů a i oni vám mohli sdělit tajemství vašeho srdce a říci: „*Tak praví Pán.*” Není zde prostor to všechno vyprávět, ale plné porozumění, podle zjevení Duchu svatého a světla Božího Slova, lze nalézt na nahraném poselství bratra Branhama „*Pomazaný jedničky na konci času.*” Je to pravé pomazání Duchem Svatým, ale jsou to falešné nádoby. Ptáte se, kde je to v Písmu? Matouš 7 říká, že se najdou tací, kteří řeknou: „*Pane, Pane, nevyvítili jsme ve tvém jménu demony a nekřísili mrtvé a neuzdravovali nemocné?*” Ježíš jim však odpověděl: „*Odejděte ode mne, činitelé nepravosti, nikdy jsem vás neznal.*” Přicházeli lidé, kteří dělali znamení a zázraky, a kdyby to bylo možné, oklamali by i vyvolené. Proč? Protože měli znamení, ale neměli Slovo Boží, které by přinesli tělu Nevěsty.

Bratr Branham měl vizi, ve které se snažil zašněrovat botičku malého dítěte velkým provazem, ale nepodařilo se mu to, protože provaz byl větší než očko botičky. Ve druhé části této vize chytal ryby a začal ostatním ukazovat, jak se chytají ryby. To mu bylo později vyloženo tak, že když vyšel se znakem v ruce, snažil se to lidem vysvětlit. Duch Páně k němu promluvil a řekl: „Nemůžeš učit letniční nemluvňata nadpřirozeným věcem.“ To bylo, když se snažil ukázat ostatním kazatelům, jak dělat totéž, co dělal on.

Ale mělo dojít ke „Třetí Tažení“ a Bůh mu řekl, když mu to zjevil: „Uchovej si toto tajemství ve svém srdci!“ Bratr Branham řekl: „Až odtud odejdu, budu mít toto tajemství zamčené ve svém srdci.“ Třetí Tažení, závěrečná fáze jeho služby - řekl: „Toto bude věc, která přivede Nevěstu do vytržení.“

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com